

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. K. K.**, zast. JUDr. Ing. Markem Andráškem, LL.M., advokátem, se sídlem Aloise Jiráska 1367/1, Teplice, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Vršovická 1429/68, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2018, sp. zn. 234043/VP-27/OP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2020, č. j. 9 Ad 16/2018 – 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl námitky žalobce proti rozhodnutí vedoucí 2. dávkového oddělení odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. 551008/6879/510-21 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci ode dne 1. 1. 2018 podle nařízení vlády č. 343/2017 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2018 (dále jen „nařízení vlády o zvýšení důchodů“), ve spojení s § 137 a § 142 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, zvýšen výsluhový příspěvek o 1,75 % (tj. o 373 Kč měsíčně), na celkovou částku 21.673 Kč měsíčně.

[2] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že nelze zvýšit výsluhový příspěvek žalobce od 1. 1. 2018 o 3,5 % tak, jak byly od téhož data zvýšeny důchody z důchodového pojištění. Zákon o vojácích z povolání v § 137 jednoznačně stanoví, že výsluhový příspěvek se zvyšuje o polovinu procentního zvýšení důchodů, což k 1. 1. 2018 činilo 1,75 %.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítl, že žalovaný nesprávně aplikoval nařízení vlády o zvýšení důchodů, když byl žalobci zvýšen důchod – výsluhový příspěvek pouze o 1,75 %, přičemž uvedené nařízení předpokládá zvýšení o 3,5 %. Takový postup žalovaného zakládá diskriminaci pojištěnců – příslušníků ozbrojených sil, a je tedy porušením čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, které se vztahuje na veškeré předpisy v oblasti sociálního zabezpečení, tedy i na řízení ve věcech důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil podle hlavy šesté zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

[4] Protože žádost o výsluhový příspěvek je žádostí vojáka z povolání o dávku důchodového pojištění podle § 110 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, je řízení o ní řízením ve věcech důchodového pojištění podle § 81 odst. 2 tohoto zákona. Žalobce odmítl tvrzení, že výsluhový příspěvek není důchod z důchodového pojištění, přičemž odkazoval na § 39 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Žalobce dále vyslovil nesouhlas s tím, že řízení ve věcech výsluhových příspěvků není osvobozeno od soudních poplatků. Nesouhlasil ani s tím, že je místně a věcně příslušný k řízení Městský soud v Praze.

[5] Žalobce dále upozornil na § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995, o důchodovém pojištění, a řízení dle § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání. Uvedl, že podle zákona o důchodovém pojištění, ve znění podle zákona č. 160/1995 Sb., kterým se mění a doplňují některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o důchodovém pojištění, je výsluhový příspěvek považován za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Ustanovení § 137 zákona o vojácích z povolání je dle žalobce v rozporu s čl. 30 a s čl. 1 Listiny základních práv a svobod a též s bodem 5 nařízení č. 883/2004, pročež navrhl podání návrhu na jeho zrušení k Ústavnímu soudu.

[6] Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že výsluhový příspěvek není dávkou důchodového pojištění a v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3 Ads 121/2009 - 116. Mechanismus jeho navyšování je speciálně upraven zákonem o vojácích z povolání, konkrétně v § 137 tohoto zákona, podle kterého se výsluhový příspěvek navyšuje toliko o polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění. Správní orgány obou stupňů tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže v rozhodném období zvýšily žalobci výsluhový příspěvek o 1,75 %.

[7] K žalobcem namítanému porušení nařízení č. 883/2004 soud konstatoval, že žalobce ničím nedoložil, ba ani netvrdil, že by byl osobou migrující mezi členskými státy EU, pročež nespadá do osobního rozsahu tohoto nařízení, které nadto ani na výsluhový příspěvek nedopadá, neboť se v posuzovaném případě nejedná o dávku sociálního zabezpečení spadající do věcné působnosti této normy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností. Nesouhlasil se závěrem městského soudu, že výsluhový příspěvek není dávkou důchodového pojištění, a městskému soudu vytknul, že rozhodoval v rozporu s nařízením vlády o zvýšení důchodů v roce 2018. S ohledem na to, že stěžovatel považoval výsluhový příspěvek za dávku důchodového pojištění, namítl nepřislušnost a nesprávné obsazení městského soudu a vyjádřil přesvědčení, že měl být osvobozen od soudních poplatků z důvodů dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb., o soudních poplatcích. V této souvislosti stěžovatel namítl

pokračování

nejednotnost judikatury Nejvyššího správního soudu při posouzení otázky charakteru výsluhového příspěvku, pročež požádal o sjednocení výkladu.

[9] Stěžovatel podpořil svůj názor stran charakteru výsluhového příspěvku jakožto dávky důchodového pojištění rozsáhlou argumentací. Předně namítl, že řízení ve věcech důchodového pojištění podle hlavy šesté a hlavy druhé zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení nepřipouští nerovné zacházení v řízení o dávkách důchodového pojištění. Z toho důvodu je postup odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany (dále též „OSZ MO“) porušením základního principu rovného zacházení podle různých vnitrostátních právních předpisů a též porušením zákazu diskriminace dle čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále stěžovatel namítl nesprávnou aplikaci nařízení vlády o zvýšení důchodů, což založilo diskriminaci pojištěnců – příslušníků ozbrojených sil. Závěr o diskriminaci stěžovatele je podpořen judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ve věci Anton Bucheň proti ČR ze dne 26. 11. 2003) jakož i judikaturou NSS (rozsudek ze dne 4. 3. 2004, č. j. 5 A 145/2001 - 58).

[10] Soudy dosud nebyly schopny správně rozlišit nárok na dávku náležející podle předpisů o důchodovém pojištění a nárok na dávku důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil – výsluhový příspěvek. OSZ MO není útvar zaměstnavatele, ale samostatný správní úřad, u kterého je občan pojištěn z důchodového pojištění a který rozhoduje o jeho nároku na dávky důchodového pojištění a tyto dávky vyplácí příslušníkům ozbrojených sil podle § 9 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Stěžovatel dále podotkl, že k výsluhovému příspěvku náleží i základní výměra, což doložil oznámením Vojenského úřadu sociálního zabezpečení o zvýšení důchodů od 1. 12. 1994. Orgán sociálního zabezpečení Ministerstva obrany rozhoduje o základním právu občana podle čl. 30 Listiny základních práv a svobod na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, kdy podle čl. 1 Listiny základních práv a svobod jsou si lidé rovni ve svých základních právech. Je nezákonné tvrzení OSZ MO, že se nařízení č. 883/2004 vztahuje pouze na migrující osoby, jelikož z čl. 2 nařízení vyplývá, že pokud se na občana členského státu vztahují právní předpisy tohoto členského státu, pak se na něj vztahuje i toto nařízení. V žádném ustanovení právního předpisu o sociálním zabezpečení není uvedeno, že se nařízení č. 883/2004 vztahuje jen na migrující osoby, ale pouze je zdůrazněno jejich právo na rovné zacházení s ostatními občany členských států evropského společenství. Nadto zákon o důchodovém pojištění jednoznačně reflektuje úpravu obsaženou v čl. 53 odst. 1 a čl. 52 odst. 3 nařízení č. 883/2004 týkající se souběhu dávek stejného druhu a souběhu výsluhového příspěvku a invalidního důchodu.

[11] Nesprávný je názor žalovaného, že v České republice mají občané nárok pouze na důchody uvedené v zákoně o důchodovém pojištění. Bývalí příslušníci ozbrojených sil však mají nárok též na důchod z důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil, který je zvláštním systémem sociálního zabezpečení. Ve prospěch tohoto závěru mluví též skutečnost, že v § 39 o organizaci a provádění sociálního zabezpečení je označen výsluhový příspěvek jako nárok občana na důchod z důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil a pokud občan splní podmínky nároku na tento důchod, zaměstnavatel nepředkládá evidenční listy důchodového pojištění České správě sociálního zabezpečení, ale Orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva obrany, případně vnitra či spravedlnosti. Tyto rozhodují o výsluhovém příspěvku v řízení podle části šesté hlavy šesté zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Orgánem obdobným České správě sociálního zabezpečení, která je příslušná rozhodovat o dávkách důchodového pojištění, je OSZ MO, který rozhoduje o dávkách důchodového pojištění vojáků z povolání a provádí jejich výplatu. Výsluhový příspěvek i starobní důchod byl stěžovateli přiznán

ve věci důchodového pojištění, a proto při souběhu nároku na dávky musí o těchto dávkách rozhodnout OSZ MO. Orgán sociálního zabezpečení však odmítá stěžovateli vyplácet výsluhový příspěvek, který je nepromlčitelným nárokem, v čemž stěžovatel spatřuje diskriminaci a porušení čl. 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Takový postup je nadto v rozporu s nařízením č. 883/2004.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na stanovisku uvedeném ve vyjádření k žalobě a vyjádřil přesvědčení, že při rozhodování o výsluhovém příspěvku stěžovatele postupoval plně v souladu s platnou právní úpravou. Stěžovatel mylně považuje výsluhový příspěvek za důchod z důchodového pojištění, z čehož se odvíjí veškerá opakovaná nesprávná tvrzení obsažená v kasační stížnosti. Výsluhové náležitosti jsou dávky sociálního charakteru, které stát poskytuje s přihlédnutím k náročnosti služby vojáka vojákům z povolání po skončení služebního poměru v závislosti na délce doby trvání služebního poměru. Druhy dávek, podmínky nároku na ně a způsob jejich výpočtu upravuje část osmá zákona o vojácích z povolání.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že již rozhodoval ve skutkově obdobné věci mezi týmiž účastníky řízení, přičemž závěry vyslovené v rozsudku ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 Ads 32/2018 - 29, považuje zdejší soud za aplikovatelné též na nyní posuzovanou věc, s těmito závěry se ztotožňuje a v odůvodnění tohoto rozsudku z nich vychází.

[16] Spornou je v posuzovaném případě otázka, zda je výsluhový příspěvek důchodovou dávkou. Nejvyšší správní soud předesílá, že tato otázka již byla vyřešena judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. výše citovaný rozsudek NSS ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 Ads 32/2018 - 29, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3 Ads 121/2009 - 116, případně ze dne 10. 2. 2016, č. j. 6 As 122/2015 - 28).

[17] Podle § 132 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *voják, jehož služební poměr zanikl podle § 18 písm. a), b) a i) nebo podle § 19 odst. 1 písm. a), b), c), e), g) až l), n) a o), má nárok na výsluhový příspěvek, jestliže jeho služební poměr trval alespoň po dobu 15 let.*

[18] Podle § 137 zákona o vojácích z povolání *výsluhový příspěvek se zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů z důchodového pojištění podle zvláštních předpisů o zvyšování důchodů, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění.*

[19] Podle § 4 zákona o důchodovém pojištění se z pojištění poskytují tyto důchody: a) starobní, b) invalidní, c) vdovský a vdovecký, d) sirotčí.

pokračování

[20] Již v rozsudku ze dne 23. 10. 2010, č. j. 6 Ads 157/2009 – 90, č. 2071/2010 Sb. NSS, zdejší soud konstatoval, že „starobní důchod a výsluhový příspěvek jsou zcela odlišnými dávkami, které plní odlišné funkce. Zatímco výsluhový příspěvek slouží k zachování životní úrovně příslušníků ozbrojených složek při jejich dalším zaměstnání v civilním životě, starobní důchod má nahradit ztrátu nebo omezení pracovního příjmu, které nastaly v důsledku věku jako sociální události, a je tedy realizací práva na přiměřené hmotné zabezpečení podle čl. 30 Listiny (v tomto ohledu srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 6 As 55/2006 - 96, publikovaný pod č. NSS 1351/2007 Sb. NSS). Od toho se pak odvíjí rovněž způsob, jakým zákonodárce koncipuje výpočet těchto dávek neboli tzv. dávkové formule. Ty musí reflektovat všechna specifika jednotlivých plnění a v žádném případě tedy nelze automaticky uplatňovat pravidla, která platí pro stanovení výše dávek v jednom systému i na systém druhý“.

[21] Povahou výsluhového příspěvku se zabýval Nejvyšší správní soud též ve výše citovaném rozsudku ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3 Ads 121/2009 - 116, na který příležitostně odkázal i městský soud v napadeném rozsudku. Zdejší soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že se jedná „o zvláštní dávku poskytovanou jako určitou kompenzaci náročnosti výkonu služby po uplynutí stanoveného počtu let ve služebním poměru. Proto je také tato dávka upravena přímo zákonem o služebním poměru, nikoliv zákonem o důchodovém pojištění. Svou povahou se jedná o výsluhový nárok závislý pouze na odsloužených letech bývalého příslušníka u ozbrojených sborů, nikoliv o dávku určenou k finančnímu pokrytí některé ze sociálních situací (rizik), k němuž jsou určeny dávky důchodového pojištění (stáří, invalidita, ztráta živitele apod.). [...] nelze soublasit se stěžovatelem v tom, že se jedná o důchodovou dávku, na jejíž přiznání by se vztahovaly obecné předpisy o důchodovém pojištění (zejména zákon č. 155/1995 Sb. a zákon č. 582/1991 Sb.). Služební zákon odkazuje na předpisy důchodového pojištění pouze podpůrně v otázce valorizace a souběhu výsluhového příspěvku s důchodem (§ 159 a § 160 tohoto zákona), z čehož však nelze dovodit nicého o právním charakteru a účelu této dávky“.

[22] Vzhledem k výše uvedenému neobstojí námitka stěžovatele, že je judikatura Nejvyššího správního soudu stran posouzení povahy výsluhového příspěvku nejednotná. Naopak judikatura zdejšího soudu je v této věci konzistentní (nerozporná), přičemž z ní jednoznačně vyplývá závěr, že výsluhový příspěvek vyplácený podle § 132 a násl. zákona o vojácích z povolání není dávkou důchodového pojištění. Skutečnost, že při rozhodování o nároku na tuto dávku a na její výplatu postupuje žalovaný podle zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení na tom nemůže nic změnit, neboť hmotněprávní posouzení věci se nemůže odvíjet od procesních předpisů, podle nichž příslušný orgán veřejné moci postupuje. Oblast sociálního zabezpečení pokrývá mnohem více právních vztahů než jen důchodové pojištění. Argument stěžovatele, že pokud žalovaný vystupuje při rozhodování o výsluhovém příspěvku jako orgán sociálního zabezpečení, musí být výsluhový příspěvek důchodem, je proto lichý.

[23] Předpoklad, od něhož stěžovatel odvíjí většinu svých námitek, tedy neplatí. Nejvyšší správní soud tak jen stručně poznamenává, že ve věci rozhodoval místně příslušný i správně obsazený soud – pro řízení ve věcech služebního poměru, na rozdíl od věcí týkajících se důchodového pojištění, totiž soudní řád správní nestanoví žádná zvláštní pravidla pro určování místní příslušnosti ani rozhodování specializovaného samosoudce. Ze stejného důvodu není řízení o kasační stížnosti osvobozeno od soudních poplatků, neboť předmětný § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích osvobozuje pouze řízení ve věcech důchodového pojištění (zabezpečení), příplatku k důchodu, zvláštního příspěvku k důchodu, nemocenského pojištění, státní sociální podpory, pojistného na veřejné zdravotní pojištění, sociální péče, pomoci v hmotné nouzi a státních dávek, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a kompenzace a dávek péčovské péče, mezi něž výsluhový příspěvek nepatří (srov. například rozsudek

NSS ze dne 13. března 2013, č. j. 6 Ads 155/2012 - 31). V nyní rozhodované věci nadto Nejvyšší správní soud odmítl argumentaci žalobce, že se u výsluhového příspěvku jedná o dávku důchodového pojištění, a tudíž měla být dána místní příslušnost krajského soudu dle § 7 odst. 3 s. ř. s., rozsudkem ze dne 12. 12. 2018, č. j. 8 As 251/2018 – 45, kterým zamítl kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 8. 2018, č. j. 15 Ad 5/2018 – 14, o postoupení věci městskému soudu.

[24] Námitka, že poloviční valorizace výsluhového příspěvku oproti důchodům je diskriminační, taktéž není důvodná. Předně, stěžovatel tuto námitku vznesl na základě svého nesprávného přesvědčení, že výsluhový příspěvek má povahu důchodu. Dále platí, že výsluhový příspěvek je sice sociální dávka (rozsudek NSS ze dne 31. července 2014, č. j. 6 As 102/2014 – 39, a tam citovaná judikatura), která je společně s odchodným součástí systému dávek souvisejících s ukončením služebního poměru (srov. přiměřeně nálezy Ústavního soudu ze dne 28. února 1996, sp. zn. Pl. ÚS 9/95, č. 107/1996 Sb.), nicméně nespadá do rozsahu článku 30 Listiny základních práv a svobod (rozsudek NSS ze dne 11. července 2007, č. j. 6 As 55/2006 - 96, č. 1351/2007 Sb. NSS). Pravidla pro přiznávání a výpočet výsluhového příspěvku jsou proto zcela v dispozici zákonodárce. Pokud se zákonodárce rozhodl valorizovat výsluhový příspěvek v menším poměru než důchody, jedná se o jeho svrchované a legitimní rozhodnutí, jímž v žádném případě nedošlo k porušení práva stěžovatele na rovné zacházení, neboť – jak Nejvyšší správní soud již mnohokrát zopakoval – výsluhový příspěvek je zcela odlišnou dávkou od důchodu a jeho navázání na zvyšování důchodů lze považovat spíše za technické opatření.

[25] K odkazu stěžovatele na rozsudek ESLP ve věci *Anton Bucheň proti České republice* ze dne 26. 11. 2002, č. 36541/97, zdejší soud shodně s městským soudem konstatuje, že tento není přílehlavý na nyní posuzovanou věc. V tomto případě ESLP hodnotil nestejně postavení propuštěných vojáků a dospěl k závěru, že úsilí při hledání zaměstnání není důvodem k ospravedlnění rozdílů mezi osobami nacházejícími se v obdobných situacích. Stěžovatel se však nenachází v podobné diskriminaci vyvolávající situaci, kdy by byl výsluhový příspěvek jiným bývalým příslušníkům valorizován stejnou měrou jako starobní důchod, nadto takový postup by nebyl v souladu se zákonnou úpravou valorizace výsluhového příspěvku dle § 137 zákona o vojácích z povolání. V případě stěžovatele tak bylo postupováno na základě zákona, když mu byl prvostupňovým rozhodnutím valorizován výsluhový příspěvek o zákonem předpokládanou výši, pročež takový postup není diskriminací. Na případ stěžovatele pak nedopadá ani namítaný rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2004, č. j. 5 A 145/2001 – 58, č. 596/2005 Sb. NSS, jelikož tento řeší stejnou situaci jako výše citovaný rozsudek ESLP, která se však od nyní posuzované situace podstatně liší, jak je vyloženo výše.

[26] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že výsluhový příspěvek vyplácený podle zákona o vojácích z povolání nespadá do věcné působnosti nařízení č. 883/2004 (srov. článek 3 nařízení), které tak v této věci nelze aplikovat (srov. obdobně již citovaný rozsudek NSS č. j. 3 Ads 121/2009 – 116, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. dubna 2015, č. j. 5 Ad 9/2012 – 59, ve spojení s rozsudkem NSS ze dne 10. února 2016, č. j. 6 As 122/2015 - 28).

[27] Zdejší soud uzavírá, že městský soud vycházející z dikce zákona o vojácích z povolání jakož i z judikatury Nejvyššího správního soudu dospěl ke správnému závěru, že výsluhový příspěvek není dávkou důchodového pojištění. Městský soud tak nerozhodoval v rozporu s nařízením vlády o zvýšení důchodů v roce 2018, když potvrdil závěr žalovaného, že stěžovateli

pokračování

náleží valorizace výsluhového příspěvku o polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění ve smyslu § 137 zákona o vojácích z povolání.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[29] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu